

Toonkunst brengt Johannes met verrassingen

door **Koen Edeling**

ENSCHEDA- Voor een publiek, dat de meeste banken van de Mariakerk vulde, gaf Toonkunstkoor Enschede een uitvoering van Bachs Johannes Passion. Het koor en het Resonet Ensemble waren elkaars verlengstuk vanaf het weldadig rustige openingskoor met een golvende zestienden-beweging. De koralen kwamen het meest overtuigend over. Gericht op de tekst kreeg elk koraal de bijpassende sfeer. Soms klonk de eerste strofe zelfs anders dan de tweede. Daarentegen verliepen de turbae niet allen even vlekkeloos. Weliswaar werden ze met passende verbetering uitgevoerd, maar niet iedereen kon de snelheid bijbenen, zoals in het koor 'Bist du nicht seiner Jünger einer'. Echt knap vond ik de uitvoering van het koor 'Lasset uns den nicht zerteilen'.

Er was wat stuivertje gewisseld met de tenorpartijen. Zo zou Marten Smeding de ariatenor zijn geweest, als Sebastian Brouwer de evangelistenpartij voor zijn rekening had kunnen nemen. Door diens afwezigheid was Smeding ineens evangelist en Aart Mateboer zong de aria's. Ik werd steeds minder gelukkig met de evangelist, want deze man liet niet de tekst voor zichzelf spreken. Met een opera-achtig gevoel dikte hij de dramatiek dusdanig aan dat het echt *over the top* werd. De droefheid van Petrus' bittere wenen zit al in de noten, daar hoeft je niet nog eens een schepje bovenop te doen. Op het gebied van de verstaanbaarheid was hij wel de meerdere van zijn stemgenoot Aart Mateboer, die soms de lastigste technische bokkensprongen niet kon bijbenen. Van de twee bassen sprak mij Jan Carpentier het meest aan. Hij beschikt over een baritonaal timbre, maar elk woord was verstaanbaar. Pierre Mak bediende zich van veel meer vibrato en dat vormde een bedreiging voor de verstaanbaarheid. De alt Eline Harbers zong met veel stijlgevoel en nagenoeg uit het hoofd, waardoor zij alle vrijheid had met mimiek de tekst te onderstrepen.

Voor de absolute vondst van deze middag open ik graag een nieuwe alinea. Zelden heb ik een zo mooie invulling gehoord van de sopraanaria's als door Marjon Strijk. Glashelder, spatzuiver, zonder enige vorm van vibrato –op het dramatische vibrato na: To-ho-ho-d in 'Zerfließse'- kortom: de aanpak die het dichtst komt bij een authentieke uitvoeringspraktijk.